

ÇOCUKLARIMIZA GELECEĞİ VERELİM, ONLARI DEVRİMCİLERE EMANET EDELİM

"Dünyada bütün felaketlerin, uygunsuzlukların, bayağılıkların işte bu her şeyden evvel kendini düşünmek illetidir, ilk bakışta insana kurnazlık ve akıllılık gibi görünen bu

hal, hakikatte aptallıktır. Çünkü dünyada bir insanın yardımı ve alakasına muhtaç olmadan yaşaması mümkün olmayacağına göre, sadece kendini düşünmek ve başkalarının da böyle yapmasını istemek kendi kendisinin kuyusunu kazmaktır. İnsan başkalarına yardım ettiği, başkalarını sevdiği kadar yükselir."

Sabahattin Ali

Geçmişini bilmeyen geleceğine sağlam temellerle yürüyemez. Doğru hedefe yürüyemeyen ne yazık ki yanlış yollara sapar!

Sömürünün, soygunun, yağmanın, talanın gırla gittiği, dünyanın dört bir yanında milyarlarca insanın yoksulluk içerisinde yaşam mücadelesi verdiği, sokaklarda yatıp kalktığı, çöpten yiyecek topladığı, emperyalist orduların ve işbirlikçilerinin bombaları, silahları ile katledildiği bir dünyaya geliyor çocuklarımız. Tıpkı Nazım Hikmet'in dediği gibi, "hoşgeldin bebek yaşama sırası sende senin yolunu gözlüyor kuşpalazı boğmaca kara çiçek sıtma yürek enfarktı kanser filan işsizlik açlık falan

hoşgeldin bebek yaşama sırası sende senin yolunu gözlüyor tren kazası uçak kazası iş kazası yer depremi kuraklık falan

karasevda ayyaşlık filan hoşgeldin bebek yaşama sırası sende senin yolunu gözlüyor hapishane kapısı polis copu falan senin yolunu gözlüyor sosyalizm sosyalizm filan"

Çocuklarımızı seviyoruz. Nasıl bir ülkede ve nasıl bir dünyada yaşadığımızı düşününce onları koruma telaşına düşüyoruz. Yarına güvenle bakmamıza müsaade etmiyor çarkı kırık bozuk düzenin efendileri. Bizler ise onların rahat, huzurlu bir yaşam sürmelerini istiyoruz.

Daha onları ilk ellerimize aldığımız anlardan itibaren, incitmekten korkarak tuttuğumuz bakmaya kıyamadığımız, büyük özverilerle büyüttüğümüz ya da büyütüyor olduklarımız, canlarımız sevgili çocuklarımız...

Evet, çocuklarımızı her şeyden akla gelebilecek her türlü acıdan, incinmeden hastalıktan sakınmaya çalışırız. Hatta elimizden gelse onların yerine hasta olur, onların hastalıkları gereği çekmek zorunda oldukları acıları da biz çekmek isteriz. Öyle ki ağrıyan dişlerinin yerine bizim dişimiz ağrısın, öksür-

dükleri zaman yerine biz öksürelim, onların değil, bizim başımız, karnımız ağrısın isteriz. Ne kadar istesekte ne fayda ki bunu yapmaya gücümüz yetmez.

Onlar kendi acılarını yine de kendileri çekmek zorunda kalırlar. Gel zaman git zaman biz farkında bile olmadan bir de bakarız ki göz açıp kapayana kadar zaman geçmiş, çocuklarımız büyümüştür. Büyüdüklerinde de onlara hala o küçük çocuklarımız muamelesi yapmaya devam ederiz. Onlar bizim için hala "bizim küçük çocuklarımızdır."

Onlar büyümüş genç birer insan olmuşlardır olmasına ancak bizim onları koruma içgüdümüz değişmemiştir.

Peki, çocuklarımızı nasıl koruyacağız? Neler öğreteceğiz? Hayatta nasıl davranmaları gerekir ki, sağlam birer insan olsunlar?

Tüm bu soruların cevapları elbette ki vardır. Küçükken yerlerine hasta olmak istediğimiz, acılarını çekmek istediğimiz sorunlar da artık yerlerini farklı sorunlara bırakmıştır. Çocuklarımızı daha büyük tehlikeler beklemekte dirler.

Adaletin ayaklar altına alındığı bir dünyada yaşıyoruz. Ne biz ne de çocuklarımız böyle bir hayatı yaşamak zorunda değiliz. Elbette Polya-

nacılık oynayarak bu düzeni değiştiremeyiz. İyimsen olmak da yetmez mutlu olmaya. Gözümüzün önünde bir savaş cereyan ediyor. Bizimkiler ve onlar arasında. Zembereğin kırıldığı nokta tam da burasıdır. Sevmek emek vermektir.

Emek vermek onların mutlu bir dünyada yaşamasını sağlamaktır. Velez ki çocuklarımız gerçekten seviyorsak onlara gerçeği göstermeliyiz. Dost kim düşman kim? Savaş kimin savaşı, taraflar kimlerdir?

Doğruyu seçmek ve seçtirmek... Kırmızı çizgi burasıdır. Düzenin yalanlarla, sahte parlak ışıklarla donattığı kirliliği dünyası mı yoksa her şey önce insan için diyen sosyalist dünyası mı? Ensarlar mı devrimciler mi?

Çocuklarımız dünyaya geliyor, daha da gelecek ki insan soyunun devamı olacak... Ancak her gelen aynı ve daha fazla acıya katlanmak zorunda mı kalacak? Binlerce dolar borçla mı doğacak? Nasıl okuyacağım kaygısını mı taşıyacak?

Okuyup da hiçbir şey öğrenmeden mi mezun olacak? Elinde diploma denilen bir kâğıt parçası ile mi mutlu olacak? İki dünya var. Ve biz bu iki dünyadan birisini tercih

Biz emeği ile geçinen, insan onurunu, adaleti savunan insanlarız. Ve diyoruz ki sizler de çocuklarınızı devrimci sanat veya başka dallarda insan kimliğini aramaya daha güçlü olmaları için yönlendirin, çalışın çalışalım hep birlikte...

edece-ğiz. Elbette tercihimiz geleceğin dünyası için olmalı. Eskimiş, çürümüş ve yok olmaya mahkûm olanı değil yeniyi, güzeli seçmeliyiz. Eğer çocuklarımız gerçekten seviyorsak...

Biz, onlar küçükken, şimdi gerilerde kalan - o hastalık hallerinden daha fazla onları düşünmek, onları korumak zorundayız. Öyle ya dışarıda bin bir türlü hem de öyle baş ağrısı, dış ağrısı ile kıyaslanamayacak binlerce kat kötü tehlikeler artık onları beklemektedir.

Uyuşturucu başta olmak üzere, içki, kumar daha bunun gibi birçok kötü alışkanlıkların pençesine düşürülecek bir ağ var dışarıda. Buda yetmezmiş gibi bir iş güvence-

si ve dahi bir aş güvenceleri de yoktur.

Öyle bir sistemde yaşıyoruz ki insanların gözünü para hırsı bürümüş bundan başka bir şey düşünmemeleri, kimsenin kimseyi görmediği ve ya görmek istemediği bencil bireyci insanlar topluluğu ya da toplumları yaratılmak isteniyor.

Hal böyle olunca bir kısmı (işte asıl burası tehlikeli); insanların önüne herkesin öyle kolay ulaşamayacağı (hoş ulaşıya da mutlu olmayacağı) yoz kültür içinde ki örneklerle erişmeye çalışıyorlar. Bunun için her yol mubah sayılıyor tabii.

Kimimiz yıllarca çocuklarımızı birer yarış atı gibi o sınavdan bu sınava koşuşturuyor; "Ee ne de olsa çocuklarımızı çok seviyoruz." Onların yine bizim hayalimizdeki gibi günümüzde daha masum olan iyi para kazanabilecekleri meslekleri olması için çalışıyoruz. Bazılarımız daha ileri giderek futbolcu ya da onun gibi paralı bir meslekte çalışmalarını istiyoruz. Üstelik tüm bunları da onları çok ama çok sevdiğimiz için yapıyoruz.

İşte günümüzde okuyup da akşama kadar dört duvar arasında çalışmak zorunda bırakılan, aslında hayatın her türlü nimetinden yoksun, insanlıkları elinden alınma pahasına çalışan yine onlar. Gördüğü bir yanlış söyleyemeyen, söylerse bunun büyük bedelini ödemek zorunda bırakılan hatta ekmeğinden edilen (O yıllarca çalışıp edinilen, meslek bir çırpıda çöp olur) onlar. Çünkü "Ekmeğe" yemek istiyorsa tüm haksızlıklara göz yumması, istenir. Yoksa onu bir gecede çıkacak "KHK" ile işinden atabilirler. Diyelim ki haksız gördüğü bir konuya kabul etmedi ve onu işinden attılar. Evinde sesiz oturması istenir kendisinden. Eğer ola ki "Ekmeğimi işiyorum" diye sokağa çıkarsa bu sefer içeri atılır.

Yani her türlü "onurlu yaşamayı - insanca yaşamayı unutmamalıdır ki ekmeğe yiyebilsin bu sistemde. Öyle ya gitsin kendi kendini intihar etsin. Ama sokağa çıkıp "açım" demesin.

(Onurları incindiği için intihar edenlerin gazetelere sadece çok azı yansıdı) Bunca üstüne titredikten sonra okutup bu günlere getirdiğimiz çocuklarımızı nasıl bir düzen içinde yaşamaya mecbur bıraktığımız farkında mıyız? Yukarıda sorduğumuz soruların cevaplarını hepimiz kendi içimizde kendimize soralım önce.

Biz eğer gerçekten onları çok

seviyorsak onların yerine ağrı çekmeyi istemek yerine, onların onurlu birer insan, çevresine duyarlı, bilinçli bireyler olarak yetişmelerine çalışmalıyız.

Ve onların bilim ile yetişmesine, geçmişte yaşadıklarımızı, değerlerimizi, tarihimizi anlatarak; vatan ve halk sevgisini aşılıyarak büyütmeliyiz. Sabahtan akşama kadar emekleri ile çalıştıktan sonra birilerinin bu emeğe göz koyduklarını gördüklerinde; emeğine işine, ekmeğine, arkadaşına dostuna sahip çıkabilecek insanlar yetiştirmeliyiz ki vatan ve halk sevgisi de yine burada mevcut. Onları kumara içkiye kurban etmeyelim, onları uyuşturucuya kurban etmeyelim. Onları yoz kültürün kendini düşünen bencil bireyci insancıkları yapmayalım.

Şairin dediği gibi "Onlar kendi yolunu izleyen Hayat'ın oğulları ve kızları"dır. Ve bize düşen bu yolda onların sağlam birer insan olarak yürüebilmeleri için gerekli köprüleri kurmaktır. Vatan ve halk sevgisi ile yoğrulmuş, dostunu düşmanını iyi bilen gerektiğinde haksızlık karşısında boyun eğmeyen...

"İnsan başkalarına yardım ettiği, başkalarını sevdiği kadar yükselir."

"Biz emeği ile geçinen, insan onurunu savunan, adaleti savunan insanlarız. Çocuklarımızı tabii ki bizden öğrendiler bir şeyler. Ama kendileri de araştırarak, öğrenerek, görerek devrimci olmayı seçtiler. Halkın şarkılarını söylemeyi, Soma'daki işçilere yapılan haksızlığı söylemeyi, Bodrum'da katledilen insanların türkülerini söylemeyi tercih ettiler. Bugün faşizm o kadar had safhadaki evlerimize giriyor. Kurşunluyor TAYAD'lı Aileleri ve çıkıp gidiyor. Hiç kimse hiçbir yerde buna tepki gösteremiyor. Çünkü herkesi korkuyla bastırmaya çalışıyorlar. Soruyoruz onlara. Her seferinde sazı kırıyorlar, gitarı kırıyorlar, piyanonun tuşlarına çekiçle giriyorlar. Silah mı bunlar? Madem ki haklısınız, madem ki korkuyorsunuz müzikten? Neden çocuklarımızın söylediği şarkılardan korkuyorsunuz? İstiyorlar ki o disko senin bu disko benim, uyuşturucu esrar fuhuş her türlü pislige batsın. Batmayanı da sabahtan akşama kadar onların düzeni için hizmet etsin. Bizim çocuklarımız hayır dedi. Biz de onurla gururla onları devrimci grup yorumuna teslim ettik. Süren bir mücadele var. Halkın şarkılarını yapıyorlar. Çocuklarımızla gurur

duyuyoruz. Her zaman da arkasındayız. Ve diyoruz ki sizler de çocuklarınızı devrimci sanat veya başka dallarda insan kimliğini aramaya, daha güçlü olmaları için yönlendirin, çalışın çalışalım hep birlikte. Yoksa kaybolup gideceğiz."

**Tutsak Grup Yorum
Üyesi Annesi**